

případy pro **TKKG**

Červený fantom

FRAGMENT

Červený fantom

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Benjamin Tannenberg
Červený fantom – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Případy pro **TKKG**

Červený fantom

Napsal Benjamin Tannenberg

Na motivy Stefana Wolfa

FRAGMENT

Obsah

Konečně zase spolu!	7
Město má superhrdinu	13
Přepadení?	17
Podivná bankovní loupež	23
Porada v klubovně	33
Ranní ptáče... ..	43
Horká stopa	47
Velké divadlo	60
Nový plán	70
Nesnadné sledování	74
V údolí mloků	80
Na skok na zámku	88
Ples a střepy	97
TKKG (jako) v ráji	105

Konečně zase spolu!

Tom vystoupil z vlaku a dveře se za ním s hlasitým zasyčením zavřely. Stál na nevelkém nástupišti na okraji města. Rozhlédl se kolem sebe – nikde nikdo. Byl tu úplně sám. Zvláštní. Že by na něj jeho kamarádi zapomněli? Ne, něco takového se jim vůbec nepodobalo. Tom se rozhodl, že počká. Zpátky do Jestřábiho hnízda (jak se jmenoval pokoj na internátě, kde s Knedlíkem bydleli) stejně nespěchal.

Zatímco si Tom užíval sluníčka, které mu svítilo do tváře, cítil, že mu jeho cestovní taška pořádně ztěžkla. Maminka mu do ní před odjezdem stejně jako obvykle ještě rychle zabalila pár konzerv a plastové krabičky s hotovými jídly. Tom jí pokaždé vysvětloval, že je to od ní sice milé, když ho vybaví zásobami, jako by mířil s expedicí přinejmenším na severní pól, ale že se jen vrací zpátky na internát, kde mají normální, fungující jídelnu (opravdu! čestné slovo!). Tentokrát se ale Tom nebránil. Namísto

toho jen mámu na rozloučenou objal a tiše se pro sebe pousmál.

Právě když chtěl tašku těžkou jako olovo postavit na zem, zaslechl štěkání – takové, které by poznal i mezi tisícovkou psích hlasů. To je přece Oskar!

Přímo za ním se z oblaku zvířeného prachu (ve městě už několik dní panovalo sucho a horko) vynořili na kolech Knedlík a Gábi. Tom se rozzářil jako sto-wattová žárovka. Páni, tolik se mu po kamarádech stýskalo!

Ale kde vězí Karel?

Oskar na Toma nadšeně skočil a hledal pamlsek, který pro něj jeho lidský kamarád obvykle míval nachystaný. Oskarův elán ovšem Toma tentokrát zastihl nepřipraveného a ten skončil na zemi.

Než se stihl vzpamatovat z uslintaného psího pozdravu, už u něj byl Knedlík.

„Konečně! Bez tebe byla na internátě neskutečná nuda!“

Knedlík ho u toho plácal po zádech tak nadšeně, až Tom vyhekl.

„Páni, díky! Konečně jsem si zase vzpomněl, že mám žebra,“ zasmál se. „A ano, taky se mi po tobě stýskalo.“

Jako další byla na řadě Gábi. „Neboj, já budu tvoje žebra šetřit,“ zazubila se a objala kamaráda o poznání jemněji. „Jak se vede tvůj mamce? Už je jí líp?“

„Naštěstí jo, díky. Už jen trochu kulhá...“

Knedlík ukázal na Tomovo zavazadlo. „Přivezl jsi nám dárečky?“

Tom tašku s obřadným úsměvem rozepnul. „Tak se na to podíváme. Takže... máme tady bramborovou polévku s pórkem, špenátové lasagne s ovčím sýrem a pak nějaké konzervy se zadělávaným hráškem a mrkví. Co ty na to?“

Knedlík protáhl obličej. „Ehm. To je sice velkorysý, ale asi si to spíš nechám ujít.“

„Příště pro tebe objednáme nějaký dezert, dobře?“ nabídl se Tom.

Knedlík zvedl palec nahoru. „Výborně! Já to říkám pořád, že důležitost dezertu se podceňuje. Zvláště pokud jde například o čokoládovou pěnu, čokoládové palačinky, čokoládové vafle, čokoládový dort...“

„Hele, znáš ty vůbec nějaký moučník, který by nezačínal slovem ‚čokoládový‘?“ vložila se do toho Gábi.

Knedlík se dlouze zamyslel: „Hm... třeba listové těsto... plněné...“

„Nech mě hádat! Například plněné čokoládou,“ skočila mu Gábi do řeči.

„Ano, například. Geniální nápad!“ vykřikl Knedlík nadšeně.

Tom s Gábi nahlas vyprskli smíchy.

V tu chvíli k nim dorazil Karel – hned se dvěma koly. To, které vedl jednou rukou vedle sebe, se Tomovi zdálo nějak povědomé. Vždyť to bylo *jeho* kolo! Málem ho nepoznal, jak bylo celé naleštěné a některé díly – řídítka, sedlo a pneumatiky – byly dokonce úplně nové.

„Dovolili jsme si s Knedlou a Gábi to tvoje kolo trochu vytunit!“ vysvětlil Karel.

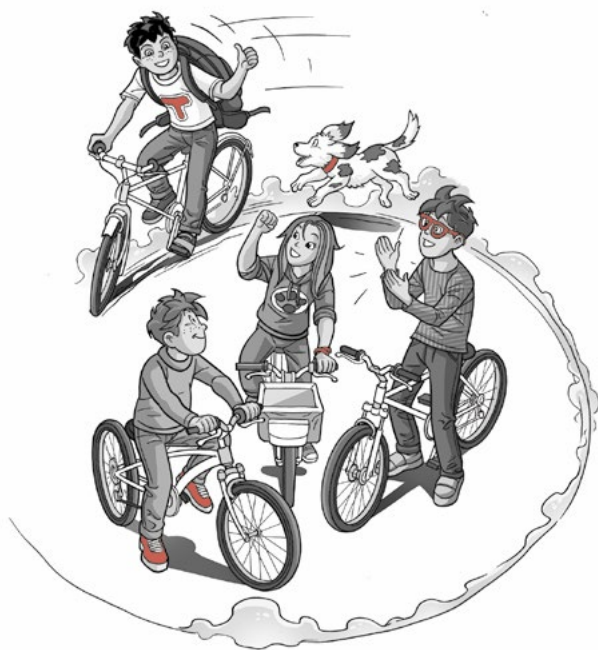
„Páni!“ Víc toho ze sebe Tom nedostal. Nestávalo se moc často, aby mu něco vyrazilo dech tak, že mu došla slova.

Gábi měla radost, že se jim překvapení vydařilo. „No ale teď vážně. Co bychom to byli za vyšetřovací partu – čtyři detektivové na pouhých třech kolech?“

Tomovo kolo bylo zralé do šrotu od té doby, co se na něm podepsali Ben s Nickem z vedlejší třídy. Aspoň Tom si tedy byl jistý, že mu ho poničili tihle dva, ačkoliv dokázat to nemohl. A na nové kolo by si v dohledné době rozhodně nenašetřil.

„Vy jste vážně neuvěřitelní!“ zajásal Tom poté, co objel kolečko na zkoušku. Pak všechny jednoho po druhém objal a Oskarovi dopřál ještě jeden pamlsek.

Čtveřice kamarádů měla báječnou náladu, jako už dlouho ne. TKKG jsou konečně zase v plné síle a v kompletním počtu.

Město má superhrdinu

Tom, Karel, Knedlík a Gábi chodili všichni společně do 5. B. Od začátku školního roku, kdy se seznámili, neuplynul snad jediný den, který by nestrávili společně. Zdálo se, jako by jim ani moc nezáleželo na tom, co budou dělat – nikdy netrvalo dlouho a všichni čtyři se bezhlavě vrhli do nějakého dobrodružství.

Tuhle dlouhou, téměř týdenní pauzu rozhodně neměli v plánu. Jenže Tom musel narychlo odjet za maminkou. Bydlela sama a po pádu ze schodů potřebovala šetřit nalomenou nohu. Ředitel školy Tomovi výjimečně dovolil prodloužit si víkend, a tak Tom odcestoval domů na sídliště na opačném konci města. Pomáhal mamince v domácnosti, obstarával jí nákupy a dělal společnost. Oba si ten nečekaný společný čas užili. Od té doby, co Tomův táta zemřel před dvěma lety při autonehodě, tvořili rodinu Carstenových už jen oni dva.

Gábi vytrhla kamaráda ze zamyšlení. „Země volá Toma. Přestaň zírat do prázdna a radši nám řekni, co si myslíš o tom, co se včera večer stalo v supermarketu.“

„V supermarketu?!“ nechápal Tom. „Oni už otevřeli ten nový obchod na východním předměstí? Byli jste se podívat na slavnostním zahájení?“

Gábi se zahihňala.

„To snad nemyslíš vážně, Tome!“ pohoršoval se Knedlík. „Ty jsi o tom fakt neslyšel? Vždyť se teď o ničem jiném nemluví!“ Knedlíkovi najednou úplně zaslály oči.

Tom zavrtěl hlavou. „Bohužel, ty poslední dny jako bych strávil na Měsíci.“

„No, tak v tom případě se teda dobře drž!“ Knedlíkovi téměř přeskakoval hlas vzrušením. „Naše město má svého superhrdinu!“

Gábi však Knedlíkovo nadšení očividně nesdílela. Obrátila oči v sloup a nesouhlasně zafuněla.

Tom se snažil pochopit Knedlíkova slova, ale moudrý z toho nebyl. „Superhrdinu?! Myslíš takového toho v kostýmu jako na karnevalu, s namalovaným pekáčem buchet na břicho?“

„Ne, ne!“ Na tohle téma Knedlík zjevně nedokázal žertovat. „Myslím tím opravdového! Takového, který

všem gaunerům pořádně zavaří. Co udělá práci za policii, jen o dost rychleji a lépe!”

Gábi se zatvářila, jako by spolkla citron.

„Ajaj, Knedlíčku! Pohybuješ se na tenkém ledě,” poznamenal Karel.

„To teda! Dej si pozor, Knedlo, aby tě Gábi nesrazila z kola,” bavil se Tom.

„Zasloužil by si něco mnohem horšího!” zamračila se Gábina. Její pohled byl chladný jako ledovec.

Gábi totiž nesmírně obdivovala svého tátu, pana Glocknera, který pracoval jako policejní komisař a mohl se pyšnit tou nejvyšší mírou objasněnosti v celém jejich milionovém městě. Pro TKKG navíc představoval nejlepší zdroj informací, k jakému se mohli dostat.

„Ale teď vážně. Můžete mi to prosím vás někdo vysvětlit? Třeba ty, Karle? Co se stalo, že na sebe ti dva tak štěkají? A co s tím má společného ten nový supermarket?“

Na jednu věc se dalo vždycky spolehnout: Karel (přezdívaný také „Supermozek“) představoval ztělesnění objektivitu.

„Když jsi tu nebyl, o hodně jsi přišel, Tome. Včera došlo v tom novém supermarketu k loupežnému přepadení. Ale to byl teprve začátek. Těm lupičům se málem podařilo s lupem uniknout, ale pak o něj přišli. A ten chlap, co se jim postavil do cesty, měl na sobě rudě zbarvený kostým superhrdiny. Novináři ho okamžitě překřtili na **ČERVENÉHO FANTOMA**.“

Tomův smysl pro detektivní záhady okamžitě sepnul. Už toho ve městě zažil spoustu, ale superhrdina, který bojuje s lupiči? To bylo něco nového – a navíc velmi podivného!

Přepadení?

Mezitím TKKG dorazili do areálu internátu. Na jeho okraji se rozkládal malý parčík. Tady všichni čtyři sesedli z kol a posadili se na pingpongový stůl pod velkou vrbou.

Oskar zatím poblíž trénoval svůj lovecký instinkt a proháněl kolem rybníka vážky. Karel vytáhl z batohu počítač a po chvilce bleskurychlého klikání otočil přístroj k Tomovi.

Když Tom dočetl, poškrábal se dvěma prsty na pravém spánku jako vždycky, když nad něčím usilovně přemýšlel.

„Takže... nějakí dva lupiči se už těšili, jak si užijí pěkný večer se svým lupem, ale potkala je ta nejhorší možná smůla – přesně v tu chvíli se tam totiž objevil nějaký týpek v červeném kostýmu, lup jim sebral, a když ho osobně předával řediteli pobočky, tvářil se u toho přinejmenším jako Superman. Jsem tady jediný, komu to připadá jako nějaký opožděný aprílový žertík?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Červený fantom.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.